

ere blevne Invalider eller have tilsat Livet ved Tjenesten, enten dette er flet i Krig eller Fred.

4de Kapitel.

Understøttelse for Vorn.

Til §§ 29—31.

Disse Paragrafer stemme med Lovens Paragrafer 29—31, saaledes som disse ere ændrede ved Loven af 26de August 1864.

Almindelige Bestemmelser.

Til § 32.

Denne Paragraf er ordlydende ens med Lovens § 46.

Til § 33.

I det i 1869—70 forelagte Lovforslag vare Kapitlerne V om den overordentlige Forsørgelse af Krigsinvaliderne m. m., VI om Pensioneringsmidlerne og VII om Bestyrelsen holdte udenfor Revisionen af Loven af 9de April 1851. Det til Forslagets Drøftelse nedsatte Udvalg foreslog derimod en Ændring til den nævnte Lovs § 38, som skulde tilfigte at sikre Invalidfondens Bestyrelse mere fuldstændige Oplysninger og mere upartiske Erklæringer angaaende de Invalider, som melde sig til Forsørgelse end dem, der kunde erhverves gennem den enkelte lokale Embedsmand eller kommunale Bestillingsmand. Det blev i denne Hensigt tilraadet at paalægge Finansministeren at danne Udvalg af dertil villige og skikkede Mænd paa flere passende Steder omkring i Landet, hos hvem Invalidfondens Bestyrelse uden Betaling kunde forskaffe sig de i nysnævnte Lovs § 38 ommeldte Forklaringer og Oplysninger.

Til dette Forslag har man ikke kunnet slutte sig. Skulde dette nemlig kunne gjennemføres paa en saadan Maade, at Hensigten opnaaedes, maatte dertil nødvendigvis kræves, for det Første, at der daaedes saa mange Udvalg af den omhandlede Art, at ethvert Udvalgs Omraade ikke blev større, end at dets Medlemmer kunde have personligt Kjendskab til de Invalider, der maatte henvises til det, og uden Besværighed kunde træde i umiddelbar Forbindelse med dem; og for det Andet maatte disse Udvalgs Medlemmer foruden en saadan Interesse for Sagen, at de uden Godtgjørelse frivillig vilde paatage sig denne Virksomhed, tillige samtlige være Regjeringen saaledes bekendte, at deres Erklæring kunde modtages med fuld Til-

lid, og at der kunde stoles paa, at de ogsaa vilde fremkalde Tillid hos Invaliderne. Paa Grund af disse to Betingelser — Udvalgenes store Antal og Tillidsforholdet — der staa i et saadant indbyrdes Forhold, at den desto vanskeligere kan opfyldes, jo mere Vægt der lægges paa den anden, men som dog begge maatte være i fuldt Maal opfyldte, hvis der ikke skulde gjøres mere Skade end Gavn, vil det være ugjortligt at anstille det omhandlede Forsøg, til hvis Gjemmemførelse paa en blot nogenlunde tilfredsstillende Maade Regjeringen ganske vilde savne Midler.

Desuden maa det stærkt fremhæves, at der aldrig har været søgt nogen Trang til en saadan Bistand ved Invalidsagers Bedømmelse som den, der skulde søges ved det omhandlede Forslag. I den lange Tid, der er forløbet siden Udgivelsen af Loven af 9de April 1851, have Bestemmelserne i dens § 38 vist sig fuldkommen hensigtsmæssige og tilfredsstillende. For Kjøbenhavn's Vedkommende er det en Selvsølg, at Bestyrelsens Medlemmer, hvis Stilling er et Tillidsførv, for hvis Udførelse ingen Godtgjørelse oppebæres, ganske maa udøve den Virksomhed, der tænkes henlagt til de foreslaaede Udvalg, og for Kjøbstædernes og Landets Vedkommende afgjøres ingen Invalidsag, uden at der er indhentet Erklæring fra vedkommende Kommunalbestyrelse eller Sogneraad; disse opfyldte netop de ovenfor fremhævede to Betingelser, idet ethvert af de nævnte Myndigheds Omraade ikke er større, end at der maa antages at findes personligt Kjendskab til enhver paagjældende Invalid, i alt Fald hos flere af Medlemmerne, ligesom det nødvendige Tillidsforhold saavel for Regjeringens som for Invalidernes Vedkommende er givet derved, at disse Myndigheder ere fremgaaede af Medborgeres Valg. Dertil kommer endnu, at selve Bestyrelsens Medlemmer ved at bereise Provindserne træde i umiddelbar Berøring med Invaliderne.

Man maa derfor fastholde, at Kapitlerne V., VI. og VII. holdes udenfor Revisionen af Loven af 9de April 1851, og en Bemærkning herom findes optaget i Paragrafen, som desuden indeholder det fornødne Forbehold med Hensyn til de Rettigheder, der ere erhvervede i Henhold til Loven af 9de April 1851 uden at faa fornøjet Hjælp i den eventuelle Lov.

Til § 34.

Med Hensyn til denne Paragraf skal kun bemærkes, at man isølge Forholdets egen Beskaffenhed har anset det for uundgaaelig nødvendigt, at det ved saadanne Omreguleringer af de i Henhold til § 13 b. (jfr. § 16) bestemte Forsørgelsesbeløb, som i § 14 i Loven af 9de April 1851 allerede ere foreskrevne paa Grund af indtrædende Forandring i de i denne stibnævnte Paragraf omhandlede Forhold, eller fordi Forsørgelsen hidtil kun har været tilstaaet for et Aar ad Gangen, efter